

Nu er det sådan, at undervisningsministeren i andre sammenhænge har vist sig ganske handlekraftig. Og jeg vil derfor spørge i den her sag: Hvad agter undervisningsministeren at gøre for at sikre, at der bliver overensstemmelse mellem henstillingerne og virkeligheden?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg kan oplyse, at der, og det ved spørgeren givetvis, hverken i folkeskoleloven eller i øvrigt er fastsat bindende regler for størrelsen af forældrebetalingen for børns ophold i skolefritidsordningerne.

Da Folketinget vedtog en ændring af folkeskoleloven i 1994, var det forudsat, at størrelsen af forældrebetalingen fastsættes af kommunalbestyrelsen. Men for netop at imødegå en eventuel skævvridning af de to institutionstyper gentog Undervisningsministeriet en henstilling i vejledningen, og det var fra august 1994 om skolefritidsordninger, at:

»... betalingen for ophold i en skolefritidsordning i princippet fastsættes, så den ikke overstiger betalingen for en tilsvarende plads i en daginstitution efter bistandsloven, således at man undgår eventuelle sociale forvridninger mellem de to institutionstyper.«

Og det bekymrer mig naturligvis at høre, at der tilsyneladende er kommuner, der sidder min henstilling overhørig. Men det er jo altså netop kun en henstilling og ikke et diktat, for det giver loven mig ikke mulighed for. Ansvaret ligger, som jeg nævnte før også, hos kommunerne.

Derfor må jeg henvise til, at hvor der er sket store takststigninger uden serviceforbedringer eller en skævvridning af taksterne mellem de sociale institutioner og skolefritidsordningerne, at man dér rejser spørgsmålet konkret over for disse kommuner.

Jeg mener ikke, at der i skolelovgivningen – det er jo det, der er tale om her – skal fastsættes faste takster eller et fast maksimum for forældrebetalingen i skolefritidsordningerne.

Villy Søvnald (SF):

Tak til undervisningsministeren for svaret.

Jeg vil godt spørge: Er det ikke en underlig situation for en minister at udsende en henstilling, der er meget klar, og så opleve, at imellem en tredjedel og fjerdedel af kommunerne følger den, og at op mod tre fjerdedele af kommunerne opfører sig, som om der ikke var kommet nogen henstilling fra undervisningsministeren?

Er det ikke en lidt bitter fornemmelse, man så sidder tilbage med? Og giver det ikke anledning til at overveje, hvad gør man så?

Jeg hørte en formulering fra undervisningsministeren, der lød: Det giver loven mig ikke mulighed for. Man kunne næsten høre det som en bøn om, at nogen skaffede den mulighed. Og jeg vil så spørge: Var det en efterlysning af, at den lovmulighed blev etableret? Og i så fald vil jeg godt love, at SF meget gerne vil være behjælpelig.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Det skulle nu ikke opfattes som en bøn, men det er naturligvis spørgerens helt soleklare ret eventuelt at tage et initiativ. Men jeg vil bare sige: De oplysninger, som vi på det seneste har fået, og hvoraf nogle er bekræftet her i dag af spørgeren, hr. Søvnald, vil jeg interessere mig for.

Jeg vil prøve at se, hvordan den udvikling faktisk forløber, og jeg vil også være indstillet på at tage et initiativ over for kommunerne i overensstemmelse med, hvad jeg har gjort før, men måske lægge ekstra vægt bag ordene.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 189: Forslag til lov om ophævelse af lov om tjenestemænd m.fl. i folkeskolen på Færøerne.
Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen)
(Fremsat 12/3 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg kan kort sige, at vi fra Socialdemokratiets side kan støtte det foreliggende lovforslag. Vi betragter det som en naturlig opfølgning af den udlægning af forhandlingskompetence, der, hvad angår tjenestemænd i folkeskolen, i 1993 blev lagt ud til kommuner og amtskommuner.

Vi forstår, at lovforslaget er forhandlet på plads med Færøernes lærerforening, og at lov-